

om, at den Toldlov, vi har, er gennemført, efter at Ændringsforslag, stillede af Socialdemokratiet, om væsentlige Nedsættelser i Tolden var forkastet. Toldloven af 1908 gennemførtes, saaledes som Venstre og Højre enedes om den; vi stillede Forslag om Toldnedsættelser til en samlet Sum af 10 Mill. Kr. aarlig, men disse Toldnedsættelser blev forkastet af Venstre og Højre. Saa skal man ikke komme og fortælle, at det er os, der vil Toldbeskyttelse, og Venstre, der vil Frihandel. Socialdemokratiet har gennem en lang Aarrække — jeg skal nøjes med at holde mig til de godt 20 Aar, i hvilke Venstre mere eller mindre har været ved Styret — ustandselig hævdet den klare Linie; ingen Toldbeskyttelse. I 1901, just da Systemskiftet fandt Sted, da Venstre kom til Magten, sagde vi til Venstre og til Offentligheden, hvad vort Standpunkt var i Toldspørgsmaalet. Jeg skal tillade mig at citere et Par Linier af en Udtalelse paa Socialdemokratiets Kongres i 1901: „Socialdemokratiet modsætter sig enhver ny indirekte Skat, enten den er af finansiel eller protektionistisk Art. De bestaaende Toldskatter ophæves hurtigst muligt, for Beskyttelsestoldens Vedkommende saaledes, at denne efterhaanden nedsættes under Hensyntagen til hver enkelt Industris særlige Forhold. Socialdemokratiets Maal er alle Toldgrænsers Nedbrydning“. Dette er i Dag som i 1901 det danske Socialdemokratis Standpunkt. Dette Standpunkt har vi ogsaa præciseret under Toldlovsforhandlingerne i sidste Samling. Det er derfor bevidst Usandhed, naar nogen forsøger at gøre Socialdemokratiet til Toldbeskyttere, til Protektionister. Hvad vi vil, har vi Gang paa Gang gjort gældende, nemlig saadanne Beskyttelsesforanstaltninger, midlertidige Beskyttelsesforanstaltninger, som er praktisk anvendelige under den abnorme Tilstand, der for Tiden hersker i Verden, Foranstaltninger, hvis Varighed bestemmes af denne abnorme Tilstands Varighed. Den Dag, den abnorme Tilstand ophører, ophæver vi ogsaa de ekstraordinære Foranstaltninger, som maatte blive indført til Værn mod denne Tilstand. Saaledes er Socialdemokratiets Standpunkt, saaledes er det i Dag, og saaledes var det ogsaa i Tider, da Landbruget trængte til Beskyttelse. Det er jo nemlig ikke saaledes, at Landbruget altid har kunnet undvære en hjælpende Haand fra Staten. Under Krigen, da Undervandsbaadene øvede deres Værk, var Landbruget ogsaa i en Nødstilstand af lignende Art som den, Industrien nu befinder sig i; de vovede ikke at sende deres

Produkter over de farlige Vande til Hovedmarkedet i England. Da denne Tilstand var indtraadt, mødte Landbruget hos den danske Stat og sagde: I maa beskytte os overfor den Fare, som nu truer os. Staten gik beredvilligt ind paa at yde den fornødne Sikkerhed, yde den Garanti, som var nødvendig, for at Skibene og Ladningerne kunde passere. Det er jo ogsaa bekendt, at der gennem Forhandlinger fra Regeringens Side og de mere indirekte Forhandlinger, hvori Socialdemokratiet baade i Danmark og i Tyskland spillede en fremtrædende Rolle, blev gjort et positivt Arbejde med det for Øje i videst muligt Omfang at sikre den danske Landbrugseksports fortsatte Gang, og det lykkedes at gennemføre det, det lykkedes ved Statens Initiativ og ved Socialdemokratiets Medvirken i Tyskland trods den store Fare, der var, at sikre Landbrugseksporten i disse Aar. Den Gang var der ikke hos os nogen Tvivl om, at Landbruget skulde have den Hjælp, som det paakaldte hos den danske Stat. Det vilde, synes jeg, være rimeligt, ikke at Landbrugets Organisationer eller Landbrugsministeren under nogen Form takkede for det, der skete den Gang, men at de gjorde Gengæld paa den Maade, som Arbejderne og de industrielle Virksomheder nu mener er paakrævet for at sikre visse Erhverv imod den Fare af international Karakter, der nu ligesom den Gang truer store Dele af vort Erhvervsliv; nu er det ikke Undervandskrigen, men nu er det Undervalutakrigen, som er lige saa farlig for de Erhverv, den rammer, som Undervandskrigen var det for Landbruget den Gang.

Nu ved jeg vel, at det, jeg her siger, gør ikke nogen Virkning paa Ministeriet. Landbrugsministeren har talt, Ministeriet har højet sig, og dermed er Sagen for den Side sikkert klar. Jeg vil dog ikke undlade at pege paa det Afsnit i Landbrugsministerens Tale, der særlig var rettet mod Arbejderne, ikke blot, som han forsøgte at præcisere, i deres Egenskab af Toldbeskyttere — om det har jeg talt —, men hvor den højtærede Landbrugsminister nævnte visse Udveje af Krisen. Han sagde til Arbejderne: Det er jeres Fagforeninger, der er Ulykken, lad os faa opløst Fagforeningerne. Det var jo Kærnen, Tanken i den højtærede Ministers Tale om Fagforeningerne: lad os faa opløst Organisationerne. Og han sagde til Industrien: Det kan ikke nytte, at I kommer her og forlanger Hjælp og Beskyttelse, saa længe I betaler en langt højere Løn end Landbruget. Altsaa Meningen var: Ned med